אוצר מדרשים — האשה שנסקלה

מעשה באדם אחד שהלך לסחורה, והניח את אשתו לאחיו וציווה לו: "אחי, שים עיניך ולבך על אשתי לעבדה ולשמרה עד שאשוב לשלום."

וענה לו אחיו: "אעשה כדבריך."

הלך האיש לסחורתו בדרך רחוקה ותשאר האשה לבדה ביד אחי בעלה. מה עשה, היה יוצא ונכנס והולך אצלה יום אחר יום ואומר לה: "השמיעיני ואעשה כל חפצך ואתן לך כל מה שתרצי."

והיא אומרת לו: "חלילה לי מעשות זאת, שכל המכחשת לבעלה מכחשת לבוראה, ועוד כי נפשה נידונת בדינה של גיהנם, ועוד כי בעלי אחיך הוא, והפקידני בידך לשמור אותי ולא לחבל נפשי ונפשך, ואיך תעלה בדעתך לשלוח יד בפיקדון אחיך, כי בתורת פיקדון שמני בידך בלי ליכנס לרשות שאינה שלך, וכל שכן שאשת אחיך אני ואסורה אני עליך בחייו, וכל החומד אשת חברו יאבד ממונו ולסוף בא לידי צרעת ועתיד להיות נידון בגיהנם יורד ואינו עולה."

מה עשה אותו האיש? יום אחד בא ונכנס אצלה בבית ויאמר אל העבד: "קח את הדלי ולך לשאוב מים."

וכיון שהלך למים, קפץ האיש אליה ורצה לאונסה ואמר לה: "עשי רצוני!"

וצעקה האשה צעקה גדולה ומרה ואין מושיע לה, עד שהניחה מפני שצעקה, ויצא לשוק ושכר עליה עדי שקר ואמר להם: "בואו והעידו שאתם ראיתם שאני מצאתיה עם עבד ביתה."

מה עשו הרשעים? הלכו לפני הסנהדרין והוליכוה לפניהם והעידו: "כך וכך ראינו שעשתה פלוניתא זאת עם עבדה."

ודנוה סנהדרין לסקילה. מיד לקחוה ונתנו על צוארה חבל המצרי, והוציאוה לבית הסקילה חוץ לירושלם וסקלוה ושמו עליה גל של אבנים כדין הנסקל.

ויהי ביום השלישי בא אדם אחד מעיר אחרת שהוליך את בנו ללמוד תורה בירושלם, וכשהגיעו לבית הסקילה חשך עליהם היום ולא יכלו להגיע לירושלם, ולנו הלילה באותו מקום, ושמו ראשיהם על הגל וישכבו במקום ההוא. וישמעו קול מדבר בתוך האבנים, שהיתה מתאנחת וצווחת ואומרת: "אוי לי כי נסקלתי בלשון הרע."

וישמע האיש את הקול מדבר בתוך האבנים, ויהפוך את האבנים כל הלילה לצד אחד, וירא כי אשה היא, ויאמר לה: "מי את בתי?"

ותאמר לו: "אשת פלוני הייתי."

ויאמר אליה: "מה לך פה?"

אמרה לו: "כך היה מעשה וסקלוני בלא פשע ובלא חמס בכפי." אמרה לו: "אדוני, לאן אתה הולך?"

אמר לה: "לירושלם, ללמד תורה לבני."

אמרה לו: "אם תוליכני לארצי אני אלמדנו תורה נביאים וכתובים."

אמר לה: "וכי יודעת את ללמוד?"

אמרה לו: "הן."

מיד הוליכה לארצו עמו ולמדה תורה לבנו. יום אחד נתן עבד הבית עיניו בה ואמר לה: "השמיעי לי ועשי רצוני ואני אתן לך כל מה שתרצי."

ולא אבתה לשכב עמו. מה עשה העבד? לקח סכין אחד ורצה להרגה, והכה את הנער והרגו ויברח, והקול נשמע בבית אבי הנער כי מת העלם, ויאמר לאשה: "מאחר שכן הוא, לכי מביתי וצאי לדרכך, כי בכל עת שאני רואה אותך, לבי סוער והומה על בני."

מה עשתה האשה? הלכה לדרכה, וכשהגיעה על שפת הים, באה ספינה מליסטים ולקחוה ושבאוה בשבי. וד' הטיל רוח סערה על הים ויהי סער גדול בים והאניה חשבה להשבר, ויראו המלחים ויזעקו איש אל אחיו ויאמרו איש אל רעהו: "לכו ונפילה גורלות ונדע בשל מי הרעה הזאת לנו." ויפילו גורלות ויפול הגורל על האשה.

ויאמרו לה: "הגידי לנו מה מלאכתך?"

ותאמר להם: "עבריה אני ואת אלקי השמים אני ירא, אשר עשה את הים ואת היבשה." וסיפרה להם כל הקורות אותה.

מה עשו האנשים? נתמלאו רחמים על האשה, ועשה הקב"ה לה נס ולא נגעו הליסטים בה, וישליכוה אל היבשה ועשו לה דירה קטנה, וישתוק הים מזעפו ותלך האניה לדרכה.

והאשה הזאת נשארה במחוז והיתה רופאנית מעולה ובחונה. והזמין לה הקב"ה כל מיני עשבים שבעולם והיתה מרפאת בהם כל זב ומצורע וכל חולי, ועלתה האשה מעלה מעלה, ותקבוץ זהב וכסף לרוב עד שיצא טבעה בכל העולם.

לימים חזר בעלה לירושלם מסחורתו אשר היה גר שם, ושמע קול בעיר שאשתו נסקלה.

מה עשה הקב"ה? הביא צרעת גדול על אותן האנשים שהעידו שקר עליה ועל אחי בעלה.

שמעו שמטרוניתא אחת רופאנית היתה בכרכי הים, אמרו איש אל אחיו: "נתנה ראש לילך אל הרופאנית."

ויאמר האיש אל אחיו: "לך עמנו."

הלכו כלם ארבעה עד שהגיעו למקומה. נכנסו אצלה, מיד הכירה אותם והם לא הכירוה.

אמרו לה: "אדונתנו, מארץ רחוקה באנו כי שמענו שמעך שאת רופאנית מעולה, רפאי אותנו מצרעתנו ותקחי ממנו כסף וזהב לרוב."

אמרה להם: "לא אוכל לעשות רפואה לשום אדם אם לא יגיד לי עוונו הגדול, כי לא יועיל לו."

אמרו לה: "כזאת וכזאת עשינו."

אמרה להם: "רואה אני על פניכם שחוטאים גדולים אתם ולא גליתם לי על כל עוונותיכם, וכל זמן שתכסו על פשעיכם לא יועיל רפואה לכם."

מה עשו? ספרו והודו ולא בושו וספרו כל המעשה לפני בעל האשה.

אמרה להם: "הרעותם ופיכם ענה בכם, בשבועה. לא אעשה לכם רפואה, כי כל רפואות שבעולם לא יועילו לכם, כי לא איש אל ויכזב, מאשר דבר ביד משה עבדו בחירו וביד עבדיו הנביאים, דכתיב לא תלך רכיל בעמיך, ולא תעמוד על דם רעך, נמצא שהרכילות מביאה לידי רע, ואתם רשעים, אני האשה הנצבת עמכם אשר עשיתם כל הרעות האלה והוצאתם אותי לסקילה בשביל לשונכם שקר, והקב"ה הצילני למען רחמיו וחסדיו הרבים, וזהו בעלי אשר הולכתם לפניכם אלי, והקב"ה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי וכל סתר מביא לגלוי, שנאמר וסתר פנים ישים."

ואותם שלשה אנשים לקו בצרעת ומתו בה. מיד הכיר האיש כל המעשה וידע שהיא אשתו, והיו שמחים וטובי לב ונתנו שבח לבוראם על כל הנסים האלו.

בוא וראה כמה גדול עונש לשון הרע ועדי שקר, ומוציא דבה סופו ללקות בצרעת, וכל יראי השם ישמרו לשונם מדבר רע, שנאמר: 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו'.